

přeložila
Monika Štefková

“

Vincenzo
Latronico
Dokonalosti

”

HLAS

Dokonalosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.ivysehrad.cz

www.albatrosmedia.cz

Vincenzo Latronico

Dokonalosti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EDICE HLAS • SVAZEK 16

Vyšehrad

Vincenzo
Latronico

Dokonalosti

přeložila Monika Štefková

Questo libro è stato tradotto grazie a un contributo
per la traduzione assegnato dal Ministero degli Affari Esteri
e della Cooperazione Internazionale italiano.

Překlad této knihy vychází s laskavým přispěním italského
Ministerstva zahraničních věcí a mezinárodní spolupráce.

LE PERFEZIONI

© 2022, Vincenzo Latronico

Published by arrangement with The Italian Literary Agency

Translation © Monika Štefková, 2026

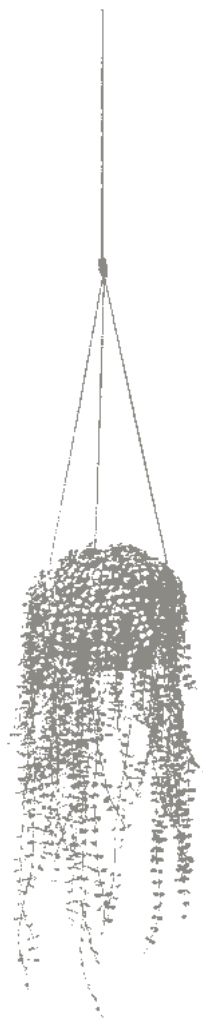
ISBN tištěné verze 978-80-267-3511-3

ISBN e-knihy 978-80-267-3512-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3517-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3518-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

pro Almu

*Tohle byl ten pravý život, život,
který chtěli poznat, jaký chtěli vést.*

— Georges Perec, *Věci*

Přítomnost

Sluneční světlo dopadá do místnosti arkýřovým oknem, barví do smaragdova děrované listy tropické monstery široké jako oblaka a promítá se na medově zbarvená podlahová prkna. Na opěradlo křesílka skandinávského typu zlehka dosedají šlahouny a také na něm hřbetem nahoru leží rozevřený časopis. Jasná zeleň pokojové rostliny, červeň obálky, petrolejová modř polstrování a světlý okr podlahy vynikají v kontrastu se špinavou bělobou stěn, zvýrazněnou rohem světlého koberce, jenž na krajích snímku mizí do ztracena.

Na další fotce je vidět budova zvnějšku, secesní bytový dům zdobený betonovými akanty a citrusy na římsách. Bílá fasáda sotva prosvítá zpod vrstev zářivých graffiti, cárů plakátů a oloupaného nátěru; štukované průčelí *vznešeného patra* pod krustou nečistot skoro není vidět. Luxus počátku dvacátého století a drsná špína současnosti se s nádechem smyslů prolínají v uvolněném a dekadentním duchu. Několik oken je zabeďněných vybledlými dřevotřískovými deskami, ale za ostatními jsou patrné pokojové rostliny a řetězy se světýlky. Z jednoho balkónu se na chodník valí vodopád břechťanu.

V kuchyni jsou lesklé reliéfní dlaždice obdélníkového tvaru; kuchyňská linka z masivu; vyvýšený

keramický dřez v anglickém stylu; otevřené přihrádky s lékárenskými nádobami s rýží, obilninami, kořením a kávou; modro-bílé smaltované talíře; mohutná závěsná tyč s litinovými hrnci a vařečkami z olivového dřeva. Na lince stojí rychlovarná konvice z kartáčované oceli, japonská čajová konvička a červený mixér. Na okenním parapetu zase terakotové květináčky s bylinkami – bazalkou, mátou, pažitkou, ale i saturejkou, majoránkou, koriandrem a koprem. Stůl má mramorovou desku z bývalého válu, židle pocházejí ze školy. Oboje osvětluje nůžková lampa, připevněná ke stěně mezi botanickou litografií araukárie a reprodukcí britského agitačního plakátu.

Dále je vidět obývací pokoj, překypující nenáročnými rozrostlými rostlinami, jež nacházejí útočiště v proskleném výklenku arkýřového okna: rozkošatělá monstera natahující lesklé listy směrem ven; fikus lyrový rostoucí do výšky z objemného betonového květníku; dvě police zaplněné pokojovými břečťany a převislými pepřinci, starčeky a pileami, jejichž propletené listoví splývá až k parketám. V rohu, na různorodých stoličkách a převrácených bedýnkách, se rozprostírá malý prales alokázií, pryšců obrovských, fikusů malolistých i filodendronů s chlupatými stonky, strelícií a dieffenbachii. Za francouzským oknem lze zahlédnout balkón se dvěma židlemi a stolkem, na němž leží porcelánový popelník, a světelným řetězem se žárovkami.

Z opačné perspektivy je k vidění zbytek obývacího pokoje: nízká pohovka a dánské křesílko – zaoblený mahagon, hrubá bavlna petrolejové barvy; tvídová deka se vzorem rybí kosti; žárovka s rafinovaně tvarovaným vláknem zavěšená na temně modrém

látkovém kabelu; stohy starých čísel časopisů *Monocle* a *New Yorker* na černém kovovém stolku, vedle mosazného svícnu a skleněné mísy plné ovoce. Pak komoda s roletkou a na ní řízký rostlin ve sklenicích, zelence a již naklíčená pecka avokáda; analogový gramofon; dva sloupové reproduktory připojené k elektronkovému zesilovači na nízké polici; o něco výš sbírka desek, přičemž ty nejcennější kousky jsou vystavené čelem – limitovaná edice *In Rainbows*, první vydání alba od Kraftwerku. Dracéna, která vrhá stín ve tvaru ručky. Plakát z festivalu Primavera Sound.

Obývací pokoj sjednocuje berberský koberec písčové barvy s jemným geometrickým vzorem. Po obou stranách jsou stěny symetricky přerušeny dvoukřídlými dveřmi z recyklovaného dřeva, na němž je dosud patrné žíhání pistáciev zeleného nátěru. Jsou zavřené, což místnosti – nepřiliš prostorné – propůjčuje útěšnou, klidnou, téměř až stísněnou atmosféru. Je to obývací pokoj, v němž si člověk představí tiché rozhovory za tlumeného světla zimního večera. Jenže na následujícím snímku jsou všechna čtyři křídla otevřená dokořán a odhalují perspektivní průhled, zdůrazněný symetrií zarovnaných parket.

Místnost nalevo je pracovna pro dva. Nachází se v ní velký psací stůl, bílá pokovená deska s vlásenkovými nohami, rozdělená na dvě souměrná pracovní místa: obě mají externí monitor, bezdrátovou klávesnici, lampičku s nastavitelným ramenem a velká sluchátka křiklavých barev. U jednoho z nich stojí kancelářská židle ze sedmdesátých let, s pochromovaným výškově nastavitelným sloupkem a tvarovaným sedákem, u druhého ergonomické klekátko ze dřeva a černé látky. Jednu stěnu pokrývají police s beletrií

a grafickými romány, převážně v angličtině, sem tam prokládané objemnými ilustrovanými svazky – monografií o Bobu Noordovi a Andym Warholovi, sérií od Edwarda R. Tufteho o infografice, publikacemi z nakladatelství Taschen o dějinách typografie a o milánských vstupních halách. Namísto zarážek na knihy jsou tu malé sukulenty v betonových květináčcích, dvouoká zrcadlovka, pár deskových her – Scrabble, Risk, Osadníci z Katanu. V rohu je vidět router a tiskárnu na formát A3.

Koupelna se objevuje na jediném snímku – osvětluje ji jen malé okénko, ale díky všem svým odrazivým povrchům září. U okénka se po tyči na závěs plazí velký pokojový břečtan, jenž vyzdvihuje oslnivou zeleně mozaikových dlaždiček, pokrývajících i obezděňování. Na válcovité skříňce s posuvnými dvířky se vyjímá panoráma lahviček a flakónků, které se různí tvarem, avšak mají podobné etikety, bílé, narůžovělé či světle šedé, s názvy značek vyvedenými tenčím bezpatkovým fontem.

Na protější straně průhledu se nachází ložnice. Manželská matrace dvojnásobné tloušťky leží na rohoži tatami. Pelest se skrývá za čtyřmi naducanými polštáři a přes peřinu je přehozený starý quilt, jenž do místnosti jako jediný vnáší barvu, jinak je povlečení z režného lnu, stěny bílé a tatami bledě žluté. Jsou tady dva tenké kovové válce obstarávající osvětlení, z nichž vystupuje žárovka s vláknem; dva symetrickí něмі sluhové stojící po stranách lodního kufru; podložka na jógu srolovaná v rohu a vedle ní jednoruční činky a posilovací gumy. Všechny snímky jsou ostré a dobře osvětlené, ale jeden z nich tenhle pokoj ukazuje potměnělý, se zataženými závěsy a pruhy oranžového

světla na stěnách, které dovnitř proniká, když si člověk přispí a slunce už je vysoko na obloze a je třeba neděle, nebo taky ne.

Život, jež slibují tyto fotky, je průzračný, soustředěný, snadný.

V tomto životě člověk – na jaře a v létě – popíjí kávu na balkóně, aby si užil vycházejícího slunce, zatímco na displeji tabletu projíždí titulky *New York Times* a upozornění ze sociálních sítí. Zalévá pokojové rostliny, je to součást rutiny, jež zahrnuje také jógu a snídani obohacenou o několik druhů semínek. Pracuje na notebooku, jistě, ale spíše v rytmu malíře než úředníka: návaly intenzivního soustředění u pracovního stolu střídá procházka, videohovor s přítelem, který chce probrat nějaký projekt, výměna názorů na sítích, odběhnutí na farmářský trh za domem. Dny jsou dlouhé – odpracovaných hodin je nakonec nejspíš víc než v případě úředníka. Ovšem na rozdíl od něj tady nikdo hodiny nepočítá, jelikož v tomto životě hraje práce zásadní roli a nepředstavuje útlak ani vydírání. Právě naopak: práce umožňuje růst a kreativní stimuly, je to podkladový rytmus pro melodii požitku.

Ale je to také život, v němž dostává prostor i radost, což je jasné z tisíce detailů. Po dlouhém dni následuje hodina nuceného odpojení, při němž člověk usrkává aperitiv na baru nebo schoulený na pohovce listuje časopisem a vychutnává si teplo, kontrastující se zimou venku. Vnímání krásy a potěšení se zdá být rozpuštěné v každodennosti, jako částečky v suspenzi.

Je to šťastný život, nebo tak aspoň vypadá z fotografií doprovázejících inzerát, který byt nabízí ke krátkodobému pronájmu za sto osmnáct eur denně; plus odměna pro ukrajinskou uklízečku placenou přes

francouzskou stránku pro práce na zakázku s daňovým sídlem v Irsku; plus poplatek platformě zprostředkující turistické pronájmy, se sídlem v Kalifornii a daňovým sídlem v Nizozemsku, a provozovateli digitálních plateb se sídlem v Seattlu, ale evropskou pobočkou v Lucembursku; plus pobytová taxa města Berlín.

Nedokonavost

Ne vždy byla skutečnost věrná fotkám.

Často jim odpovídala brzy ráno. Po probuzení v nich pohled na stěny protnuté rozostřenými pruhy světla, které dovnitř pronikalo skrze závěsy, vyvolával dobrou náladu. Oblečení z předešlého dne bylo přehozené přes němé sluchy. Smartphone, po noci plně nabitý, byl zářivý obdélník položený na knize, sice otevřené, ale zaprášené. Z postele, s obličejí namodralými kvůli podsvícení dotykových displejů, kontrolovali e-maily a sociální sítě a působili jako pár mladých freelancerů v Berlíně, a přesně to taky byli.

Ale jakmile vstupovali do obývacího pokoje, tahle jistota se začínala třepit, jako původně pronikavé vyžánění mobilu, který postupně ztrácí signál.

Listy pokojových rostlin byly věčně pokryté plyšovou patinou špíny, již lesklé povrchy přitahovaly snad ještě rychleji. Přímé světlo ozařovalo oblak jemného prachu, který bytu propůjčoval nezdravou atmosféru roky uzavřeného místa, jenže v průběhu zimy se větralo těžko, jelikož okenní rámy byly staré a topných těles tam bylo málo. Okna s dvojitými skly vyžadovala při mytí trpělivost a důslednost, vlastnosti, jimiž se nevyznačovali, takže slunce většinu času vrhalo

zakalené stíny a soustavy skvrn, které byly tím vtíravější, čím víc se jaro přelévalo do léta.

Dvojitý pracovní prostor si vynucoval souměrnost, která tak docela neodpovídala jejich preferencím, protože on často pracoval na pohovce a její hrnky, lepíky a propisky se brzy plíživě rozlezly po celém stole, u kterého občas i obědvali, aby ušetřili čas, a na laminátu se tudíž objevovaly mastné fleky. Jelikož byli jen dva, myčku naplnili jen zřídka, takže museli koupit plastový odkapávač, který překážel na kuchyňské lince. Dřevo, které už začínalo bobtnat, chránil před vodou starý ručník.

A pak tu byly věci, všude: kabely, účtenky, pumpička na kolo, nepřetržitý příval formulářů a upomínek, z nichž sestávala německá byrokracie, mastička na opary, balíčky kapesníků, použité kapesníky, cáry kapesníků vypraných v pračce, plstěné vložky do bot, pouzdro na sluneční brýle, osiřelá rukavice, kterou doufali, že znovu spárují, zašmodrchaná sluchátka. Sotva ráno někam vstoupili, ještě rozespalým pohledem je všechny obsáhli, vmžiku je sčítali a při každé další položce na seznamu v nich vzrůstal fyzický neklid, který byl víc než podrážděním, téměř sklíčeností.

V průběhu dne každý předmět, který neležel na svém místě, každá známka zanedbanosti obléhala jejich zorné pole a bránila jim v soustředění. Když končili call nebo zvedali zrak od složitého e-mailu a viděli se zvenčí, mezi zbytky jídla, útržky papíru a županem přehozeným přes dánské křesílko, cítili se vadně, jako podvodníci ve světě dospělých, který by jejich nepatřičnost odhalil, kdyby jen měl objektiv pro videohovory širší záběr.

Ovšem to, po čem tak bolestně toužili, nebyl pořádek. Bylo to něco hlubšího a podstatnějšího. Žili v zemi, jejímuž jazyku nerozuměli, z fluidní profese, kterou vykonávali, kde chtěli a kdy chtěli, a která do značné míry závisela na vrtoších klientů či na kontaktech na sociálních sítích. Okolní prostředí, které si vybrali a vytvořili, v němž spali a pracovali, bylo jediným hmatatelným projevem toho, čím byli. Ten byt a ty věci neodpovídaly pouze jejich osobnostem: poskytovaly jim opěrný bod a ukazovaly jim na vlastní oči solidnost životního stylu, který se z odlišné perspektivy (té, jež by byla normou pro předešlou generaci) jevil jako velmi křehký. Sám o sobě mohl chaos působit vesele, tvořivě; jenže v tomto kontextu se jevil jako symptom pomíjivosti.

Tyhle úvahy pochopitelně nerozvíjeli v celé jejich šíři před každým úklidem, nicméně se ozývaly jako melodie na pozadí, když začínali den tím, že pracně vraceli byt do továrního nastavení. Při čekání na kávu rozsvěceli světla v rozích místnosti, načechrávali sedáky na gauči, skládali deku se vzorem rybí kosti, vybírali ze dna velké mísy nahnílé ovoce a umývali hrnky nebo je schovávali do myčky. Když se usazovali ke snídani, všechno bylo tak, jak mělo být, a po dobu průzračných desíti minut upíjeli kávu, procházeli novinky na sociálních sítích a domovské stránky novin a cítili se připraveni začít nový den.

Jenže do oběda se tenhle jasný systém začal opět rozpadat pod tíhou tisíce drobných povinností (pošta, rýma, urgentní telefonát), skoro jako by proti nim realita bojovala o znovunastolení své převahy.

Dvakrát třikrát do roka byly jejich zásahy razantnější. V těchto případech – když se vraceli do vlasti

na svátky, nebo aby utekli před krutou zimou na severu – poskytovali byt k podpronájmu za částky, které připadaly přemrštěné v první řadě jim samým. Většinou toho využívali turisté zlákaní možností poznat město, často jejich krajané, kteří spolu s klíči dostávali seznamy restaurací a trhů, z nichž sršela srdečnost a *savoir vivre*. Občas to naopak byli lidé, kteří se tam zrovna stěhovali a hledali opěrný bod, odkud by mohli shánět dlouhodobější bydlení. Tyto příležitosti jim nikdy neopomněly připomenout, že se rozhodli správně. V těchto případech své hosty v e-mailech upozorňovali, že ceny znatelně vzrostly. Aby člověk získal stálý pronájem, potřeboval k tomu složité formuláře a slušnou znalost němčiny. Propojovali je s on-line skupinami expatů, a když si našli jiné bydlení, zvali je, aby s nimi občas zašli na drink. Sem tam nově příchozí pronikli do jejich okruhu přátel, pokud v Berlíně zůstali, pokud přežili sérii podpronájmů a první zimu.

Ať už byl důvod jejich pobytu jakýkoli, bylo naprosto klíčové, aby hosté získali to, za co tak draze platili, jelikož možnost budoucích výdělků se odvíjela od jejich spokojenosti. A tak před odjezdem z Berlína věnovali spoustu hodin krocení reality, dokud se neshodovala s jejich představou o ní.

Hlavní část těchto operací se odehrávala večer, protože odlétali levnými lety brzy ráno. Po skončení pracovního dne zabalili kufry a nastrkali každíčkou stopu svého života do velkých polykarbonátových krabic, které umístí na půdu. Halabala: faktury a boty, kosmetické přípravky a nesourodé talíře, z nichž většinou jedli, přičemž hostům nechávali jen ty s modro-bílým smaltem. Sklenice naskládali do otevřených přihrádek v kuchyni, ze stolu odklízeli papíry a pokládali

na něj jen mísu s ovocem a symetrické svícny, letmo prolistované časopisy strkali do stojanu na noviny, schovávali jídlo do spižírny, do polic znovu uklízeli knihy roztroušené po bytě, cpali na dno skříně oblečení, které už měli na sobě, ale ještě nebylo špinavé. Pak tiskli uvítací list papíru s heslem na wi-fi a doplňovali zásoby určené návštěvníkům: citróny a zázvor v míse na ovoce, káva, Club-Mate a sekt viditelně na pultu. Předem plnili moka konvičku, aby ráno před odjezdem, který měl nastat za pouhých čtyři nebo pět hodin, ušetřili čas.

Probouzeli se za tmy, rozsvěceli všechna světla a freneticky převlékali postel, schovávali použité povlečení a vlhké ručníky do skřínky v koupelně, šálky ještě teplé od kávy opláchli ve dřezu. Než zabouchli dveře – krabice už na půdě, zavazadla na podestě –, naposledy byt probíhali, aby se ujistili, že je všechno v pořádku. Tiše procházeli místnostmi: prázdné povrchy, volný prostor, všechno bylo v nafialovělém světle úsvitu konečně na svém místě. Pár senzačních vteřin viděli svůj byt tak, jak ho chtěli, v dokonalém souladu s jeho fotkami.

Pak ve spěchu vyrazili, s nateklými kruhy pod očima, aby jim neujel autobus na letiště. Kufry na kolečkách rachotily po nepravidelném dláždění chodníků v Neuköllnu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dokonalosti***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.